

I

Michael Davenport had al voor zijn drieëntwintigste geleerd vertrouwen te hebben in zijn eigen scepsis. Hij ergerde zich aan alle soorten mythen en fabels, ook als ze de vorm van gangbare denkbeelden aannamen; hij wilde, altijd, meteen door naar het echte verhaal.

Toen hij tegen het einde van de oorlog in Europa meerderjarig werd, was hij rompschutter op een B-17, en een van de dingen die hem bij de luchtmacht het minst bevielen was de manier waarop die zichzelf naar buiten toe presenteerde. Iedereen dacht dat de luchtmacht het fortuinlijkste en vrolijkste legeronderdeel was – met beter eten en onderdak en betere betaling dan enig ander onderdeel, met meer persoonlijke vrijheid, en met betere kleren die je op een nonchalante manier diende te dragen. En iedereen begreep dat je de luchtmacht niet met onbelangrijke details van de militaire discipline kon lastigvallen: vliegen en waaghalzerij en verheven kameraadschap werden hoger geschat dan welk blind respect voor rang ook, officieren en lagere rangen konden bevriend zijn, als ze daar zin in hadden, en zelfs de militaire groet werd in hun handen een opgekrulde, weggeworpen, vage bespotting. Men zei dat soldaten van de landmacht het afgunstig over ‘die vliegjongens’ hadden.

En dat alles was waarschijnlijk tamelijk onschuldig, het was niet de moeite waard er ruzie over te maken, maar Michael Davenport zou altijd beseffen dat zijn eigen jaren bij de luchtmacht vernederend en saai en somber waren geweest, dat gevechtshandelingen hem zo ongeveer de doodsangst op het lijf hadden gejaagd, en dat hij ongelooflijk blij was geweest dat hij na afloop van de oorlog de hele rotzooi achter zich kon laten.

Toch kwam hij ook met een paar goede herinneringen thuis. Een ervan was dat hij in het bokstoernooi in Blanchard Fields, Texas, door de halve finale was gekomen – niet veel advocatenzoons uit Morristown,

New Jersey, konden zoiets beweren. Een andere goede herinnering die, hoe meer hij erover nadacht, filosofische proporties aannam, was een opmerking van een naamloze schietinstructeur tijdens een verder langdradige lezing op een bloedhete namiddag.

‘Probeer dit niet te vergeten, mannen. Een vakman in welk beroep dan ook, en ik bedoel wélk beroep dan ook, onderscheidt zich doordat hij wat moeilijk is gemakkelijk kan laten lijken.’

En zelfs toen, te midden van slaperige rekruten door die doordringende gedachte wakker geschud, wist Michael al een tijdje in welk beroep hij zich uiteindelijk als vakman wilde onderscheiden: hij wilde gedichten en toneelstukken schrijven.

Zodra de luchtmacht hem uit de dienst ontsloeg ging hij naar Harvard, eigenlijk vooral omdat zijn vader erop aandrong dat hij zich daar zou inschrijven, en aanvankelijk was hij vastbesloten zich ook door de mythen en fabels over Harvard geen rad voor ogen te laten draaien: hij was zelfs niet bereid toe te geven dat alles er mooi was, laat staan het te bewonderen. Het was een ‘opleidingsinstituut’, een opleidingsinstituut als alle andere, en even meedogenloos begerig om Michaels studietoelage van de GI Bill of Rights binnen te halen als alle andere instituten.

Maar na een jaar of twee werd hij wat minder streng. De meeste colleges waren inderdaad stimulerend; de meeste boeken waren inderdaad van het soort dat hij altijd had willen lezen; de andere studenten, nou ja, sommigen van hen, bleken het soort mensen met wie hij altijd dolgraag bevriend had willen zijn. Hij droeg nooit iets van zijn oude kleren van de luchtmacht – het wemelde op de campus van de jongens die dat wel deden en die door de anderen grotendeels als ‘ex-beroepsmilitairen’ werden afgedaan – maar hij hield wel de eenvoudige kruksnor die onder dienst zijn enige uiterlijk vertoon was geweest en nog steeds beantwoordde aan het doel hem ouder te laten lijken dan hij was. En zo nu en dan moest hij toegeven er weinig bezwaar tegen te hebben dat de ogen van mensen oplichtten als ze hoorden dat hij boordschutter was geweest, of dat ze aandachtiger luisterden – en dat zijn nonchalance daarover dat feit alleen maar indrukwekkender leek te maken. Hij was bereid te geloven dat Harvard, alles welbeschouwd, een redelijk goede ambiance verschaftte om te leren iets wat moeilijk was gemakkelijk te laten lijken.

En op een lentemiddag in zijn derde jaar – alle bitterheid verdwenen, alle cynisme gesmoord – gaf hij zich volledig over aan de mythe en fabel

van het verrukkelijke Radcliffe-meisje dat elk moment voorbij zou kunnen komen om je leven te veranderen.

‘Je wéét zoveel,’ zei ze, terwijl ze dwars over het restauranttafeltje met twee handen een van de zijne vastpakte. ‘Ik weet niet hoe ik het anders zou moeten zeggen. Je... je wéét gewoon zoveel.’

Het Radcliffe-meisje heette Lucy Blaine. Ze was uitgekozen voor de hoofdrol in Michaels eerste zelfs maar een beetje behoorlijke eenakter, die op dat moment in een theatertje op de campus in repetitie was, en dit was de eerste keer dat hij de moed bij elkaar had geraapt om haar mee uit te vragen.

‘Elk woord,’ zei ze, ‘elke klank en stilte in dit stuk is het werk van een man met een diepgaand begrip van, je weet wel, het menselijk hart. O God, nu heb ik je verlegen gemaakt.’

Het was waar – hij was te verlegen om haar recht aan te kijken – en hij kon alleen maar hopen dat ze daarom niet van onderwerp zou willen veranderen. Ze was niet het knapste meisje dat hij ooit had ontmoet, maar ze was het eerste knappe meisje dat zoveel belangstelling voor hem toonde, en hij wist dat een dergelijke combinatie veel kon opleveren.

Toen het passend leek zelf ook een paar complimenten uit te delen, vertelde hij hoe hij op de repetities van haar spel had genoten.

‘O, nee,’ zei ze snel, en het viel hem voor het eerst op dat ze haar papieren servetje op het tafeltje in zorgvuldige, vastberaden evenwijdige repen had gescheurd. ‘Ik bedoel, dank je wel, en dat is natuurlijk leuk om te horen, maar ik weet best dat ik geen echte actrice ben. Als ik nou ergens naar een tonéélschool was geweest en ik werkte me ’s zomers kapot bij een repertoiretheater en ik probeerde audities te krijgen en dat soort dingen meer. Maar nee,’ – ze pakte de servetreepjes in haar vuist bij elkaar en bonkte er ter nadruk zachtjes mee op tafel – ‘nee, het is gewoon iets dat ik graag doe, zoals kleine meisjes zich optutten in de kleren van hun moeder. En het punt is dat ik zelfs in mijn dromen nooit... dat ik zelfs in mijn dromen nooit in een toneelstuk als dit had kunnen staan.’

Toen hij na het theater met haar de straat uit liep, had hij al ontdekt dat ze net de goede lengte voor hem had – het topje van haar hoofd zweefde precies bij de rand van zijn schouder – en hij wist dat ze ook de goede leeftijd had: ze was twintig, en hij werd binnenkort vierentwintig. Nu, terwijl hij haar meenam naar Ware Street, waar hij in ‘erkende studentenhuusvesting’ een saai kamer voor zich alleen had, vroeg hij zich

af of dit voortdurend precies goed zijn, dit patroon van bijna-perfectie, stand kon houden. Zou er niet ergens een addertje onder het gras zitten?

‘Tja, het is ongeveer zoals ik me had voorgesteld,’ zei ze, toen hij haar had binnengelaten, en terwijl hij snel en stiekem de kamer afspeurde of nergens vuile sokken en ondergoed in zicht lagen. ‘Zo’n beetje kaal en eenvoudig en een goede werkplek. En zo... zo mánnelijk.’

Het patroon van bijna-perfectie hield stand. Toen ze zich afwendde om door een raam naar buiten te kijken – ‘En ik wil wedden dat het hier ’s ochtends verrukkelijk licht is. Met die hoge ramen? En die bomen?’ – leek het alleen maar vanzelfsprekend dat hij vlak achter haar ging staan, zijn armen om haar heen sloeg en allebei haar borsten in zijn handen nam terwijl hij zijn mond in de zijkant van haar hals drukte.

Nog geen minuut later lagen ze naakt onder de legerdekens van zijn tweepersoonsbed en was het feest, en Michael Davenport kwam erachter dat hij nog nooit zo’n heerlijk en sensueel reagerend meisje had gekend, er zelfs geen vermoeden van had gehad wat voor onbegrensde, uitzonderlijke, nieuwe wereld zo’n meisje kon bieden.

‘Mijn god,’ zei hij, toen ze ten slotte tot rust waren gekomen, en hij wilde iets poëtisch tegen haar zeggen, maar hij wist niet hoe. ‘Mijn god, ik vind je leuk, Lucy.’

‘Ik ben blij dat je dat vindt,’ zei ze nauwelijks hoorbaar, ‘want ik vind jou fantastisch.’

En het was lente in Cambridge. Verder was niets van het minste belang. Zelfs het toneelstuk was niet meer zo belangrijk: toen een recensent van de *Harvard Crimson* het ‘oppervlakkig’ noemde en Lucy’s spel de beschrijving ‘onrijp’ meegaf, konden ze daar allebei overheen stappen. Er zouden vlug genoeg andere toneelstukken komen, en iedereen wist trouwens wat een jaloerse snotneuzen die recensenten van de *Crimson* waren.

‘Ik weet niet of ik je dit al eens gevraagd heb,’ zei hij een keer, toen ze een parkwandeling door de Boston Common maakten, ‘maar wat doet je vader eigenlijk?’

‘O, hij is zo’n soort... de baas van dingen. Allerlei bedrijven en zo. Ik heb nooit helemaal geweten wat hij doet, niet precies.’

En afgezien van haar elegant eenvoudige kleren en manieren, was dat zijn eerste aanwijzing dat Lucy’s familie misschien wel erg rijk was.

Een maand of twee later volgden nog meer aanwijzingen, toen ze

hem meenam om in hun zomerhuis op Martha's Vineyard kennis te gaan maken met haar ouders. Hij had nog nooit zoiets gezien. Eerst reed je naar een obscuur kustdorp dat Woods Hole heette, waar je aan boord ging van een verbazingwekkend luxueuze veerboot die je vele mijlen over zee vervoerde; als je dan op het verre eiland 'the Vineyard' weer aan land was, reed je over een weg tussen hoge, ongesnoeide hagen tot je aan een bijna verborgen oprijlaan kwam die je, tussen grasvelden en bomen door, tot vlak bij de rand van het kalme water bracht, en daar stond dan het huis van de Blaines – langgerekt en groots opgezet, gebouwd van bijna evenveel glas als hout, met op de houten delen een afwerking van donkerbruine spanen die in het gespikkelde zonlicht zilver leken.

'Ik begon al te denken dat we je nooit zouden leren kennen, Michael,' zei Lucy's vader nadat hij hem de hand had geschud. 'We horen al vanaf... nou ja, het is pas vanaf april of zoiets, maar het lijkt veel langer... bijna alleen nog jouw naam.'

Blaine en zijn vrouw waren lang en mager en elegant, hun gezichten even intelligent als dat van hun dochter. Ze hadden allebei het soort strakke, gebruide huid dat bij goed kunnen zwemmen en tennissen hoort, en hun hese stemmen duiden op ruime waardering van dagelijkse alcoholica. Ze leken geen van beiden ouder dan vijfenveertig. Zoals ze daar in hun smetteloze zomerkleding op een lange, gebloemd katoenen bank zaten, hadden ze een foto-illustratie kunnen zijn bij een tijdschrift-artikel met zo'n soort kop als: 'Bestaat de Amerikaanse aristocratie?'

'Lucy?' vroeg mevrouw Blaine. 'Denk je dat jullie tot en met zondag kunnen blijven? Of zou dat betekenen dat je daar in Cambridge van hele bergen romantische verplichtingen wordt afgehouden?'

Een zachtjes lopende zwarte dienstbode bracht een dienblad met drank binnen, en de aanvankelijke spanning van hun samenzijn nam langzaam af. Terwijl hij achteroverleunde om met smaak de eerste slokjes van een ijskoude, kurkdroge martini te proeven, keek Michael ongelovig even naar het meisje van zijn dromen en volgde toen met zijn blik de indrukwekkend hoge plafondlijn van een lichte muur tot waar die een rechte hoek maakte met ver weg een volgende, die zich doorzette in volgende en daaropvolgende kamers in de namiddagschaduw. Dit huis wees op de tijdloze ontspanning die alleen het inkomen uit succes van verscheidene generaties kon verschaffen. Dit was klasse.

'Wat bedoel je daarmee: "klasse"?' vroeg Lucy, en terwijl ze de vol-

gende dag met zijn tweeën over het smalle strand liepen, trok ze haar voorhoofd geïrriteerd in rimpeltjes. ‘Als je zo’n woord gebruikt klinkt het of je een soort achterlijke proletariër bent of zoiets, en je weet echt wel dat ik beter weet.’

‘Vergeleken met jou ben ik een proletariër.’

‘Doe niet zo dom,’ zei ze. ‘Dat is het domste dat ik ooit van je gehoord heb.’

‘Oké, maar moet je horen: denk je dat we hier vanavond weg zouden kunnen? In plaats van tot en met zondag te blijven?’

‘Ik denk het wel, ja. Maar waarom?’

‘Omdat.’ En hij bleef staan, zodat ze zich naar hem zou omdraaien en zijn vingers, heel teder, dwars door de stof van haar blouse een van haar tepels konden strelen. ‘Omdat er daar in Cambridge hele bergen romantische verplichtingen zijn.’

Het werd, die hele herfst en winter van dat jaar, zijn belangrijkste romantische verplichting te bedenken hoe hij op een charmante manier haar verlegen maar hardnekkige huwelijkswens moest afweren.

‘Ja, natuurlijk wil ik dat,’ zei hij dan. ‘Dat weet je best. Ik wil het even graag als jij, of misschien nog wel meer. Het lijkt me alleen niet zo slim om het te doen voordat ik zelfs maar in de een of andere baan begonnen ben. Dat is toch redelijk?’

En daar leek ze het dan mee eens te zijn, maar hij merkte al vlug dat woorden als ‘redelijk’ bij Lucy Blaine niet veel gewicht in de schaal legden.

De huwelijksdatum werd vastgesteld voor de week na zijn afstuderen. Zijn familie kwam over uit Morristown om met hoffelijke verbijstering tijdens de plechtigheid te blijven glimlachen, en Michael bleek een getrouwd man zonder helemaal te weten hoe dat allemaal zo gekomen was. Toen hun taxi hen van de kerk naar de receptie in een oud natuurstenen gebouw aan de voet van Beacon Hill bracht, werden Lucy en hij bij het uitstappen overschaduwed door de gestalte van een bereden politieagent die één hand naar de klep van zijn pet bracht en salueerde terwijl zijn fraai verzorgde paard recht en roerloos als een standbeeld langs de stoeprand stond.

‘Jezuschristus,’ zei Michael toen ze een sierlijke trap op gingen. ‘Hoeveel denk je dat zoiets kost, om voor een trouwfeest een bereden politieagent in te huren?’

‘Weet ik niet,’ zei ze ongeduldig. ‘Niet zo erg veel, denk ik. Vijftig?’

‘Is vast veel meer dan vijftig, schatje,’ zei hij, ‘al was het alleen maar omdat je haver voor dat paard moet kopen.’ En ze lachte en drukte zijn arm tegen zich aan om te laten merken dat ze wist dat hij maar een grapje maakte.

Een orkestje speelde in een van de drie of vier grote, in elkaar overlopende zalen van de receptie een medley van Cole Porter en voorovergebogen barkeepers renden onder de druk van hun bestellingen. Michael ontwaarde een keer in de zee van gasten zijn ouders en was blij te merken dat er genoeg andere onbekenden waren met wie ze konden praten, en dat hun kleren uit Morristown oké leken, maar toen verloor hij ze weer uit het oog. Een erg oude, amechtige man met de zijden rozet van een zeldzame onderscheiding in de revers van zijn maatkostuum probeerde uit te leggen dat hij Lucy al kende vanaf dat ze een baby was – ‘in de kinderwagen! Met kleine wollen wantjes en vilten sokjes aan!’ – en een andere man, veel jonger, met een bottenverbrijzelende handdruk, wilde weten hoe Michael over beleggen in amortisatiefondsen dacht. Er waren drie meisjes die Lucy ‘op Farmington’ hadden gekend en die met verheugde gillettjes op haar af renden om haar te omhelzen, hoewel ze haast niet kon wachten tot ze weg waren om Michael te vertellen dat ze aan hen alle drie een hekel had, en er waren vrouwen van haar moeders leeftijd die onzichtbare tranen depten terwijl ze zeiden dat ze nog nooit zo’n beeldschone bruid hadden gezien. Terwijl hij net deed of hij naar de benevelde conversatie luisterde van een man die met Lucy’s vader squashte, dacht Michael weer aan de bereden politieagent bij de stoep-rand. Een politieagent en zijn paard ‘inhuren’ kon gewoon niet, die konden hier alleen welwillend door de politie, of door de burgemeester, zijn geposteerd, en dat wees erop dat Lucy’s familie zowel invloed had als geld.

‘Volgens mij ging het allemaal best goed, vind je ook niet?’ vroeg Lucy veel later die avond, toen ze in een extravagante suite van het Copley Plaza alleen waren. ‘De plechtigheid was mooi, en het feest werd tegen het einde misschien een beetje een warboel, maar nou ja, dat gaat altijd zo.’

‘Nee, volgens mij ging het prima,’ stelde hij haar gerust. ‘Maar ik ben toch blij dat het voorbij is.’

‘O, jezus, ja,’ zei ze. ‘Ik ook.’

Pas halverwege hun verblijf van een week in dat schitterende hotel, een week van betaalde luxe die met nonchalante onbeleefdheid en onder starend toekijken van vreemden werd verschaft – pas toen deed Lucy een verlegen mededeling die alles tussen hen buitengewoon ingewikkeld zou maken.

Het was op een ochtend na het ontbijt, nadat de kelner van de room-service hun borden met meloenschillen en eigeel en de dikke schilfers van afgebroken Franse croissants had weggereden. Lucy zat aan de toilettafel en keek in de spiegel om zowel haar haar te borstelen als te zien hoe haar kersverse echtgenoot achter haar over het vloerkleed ijsbeerde.

‘Michael?’ vroeg ze. ‘Denk je dat je heel even zou kunnen gaan zitten, alsjeblieft? Want ik word hier eigenlijk wel een beetje zenuwachtig van. En ook,’ zei ze erbij, en ze legde haar borstel zo voorzichtig weg alsof die zou kunnen breken, ‘ook omdat ik je iets belangrijks moet vertellen.’

Terwijl ze in gespreksopstelling gingen zitten, schuin tegenover elkaar in twee weelderig gestoffeerde stoelen van het Copley Plaza, dacht hij eerst dat ze misschien zwanger was – dat zou geen al te goed nieuws zijn, hoewel het ook niet slecht zou zijn – of dat ze misschien te horen had gekregen dat ze helemaal geen kinderen kon krijgen; toen bereikten zijn voortrazende gedachten de beangstigende mogelijkheid dat ze misschien een dodelijke ziekte had.

‘Ik wilde eigenlijk dat je het van het begin af aan zou weten,’ zei ze, ‘maar ik was bang dat het alles... misschien, toch wel, anders zou maken.’

Het leek hem nu dat hij haar nauwelijks kende, dit knappe meisje met de lange benen op wie de woorden ‘mijn vrouw’ misschien nooit zonder onbehagen van toepassing zouden zijn, en hij zat met een kille huivering van zijn scrotum tot zijn keel te luisteren naar wat ze zei en wachtte op het ergste.

‘Dus moet ik nu ophouden met bang zijn, dat is alles. Ik zal het je gewoon vertellen en ik kan alleen maar hopen dat het je niet het gevoel zal geven... nou ja, hoe dan ook. Het zit zo: ik heb ergens tussen de drie en vier miljoen dollar. Van mezelf.’

‘O,’ zei hij.

Als hij het zich later, zelfs na vele jaren, herinnerde, kwam het Michael altijd voor dat ze hun resterende dagen en nachten in dat hotel uitsluitend met praten hadden gevuld. Hun stemmen kregen zelden de gespan-

nen toon van een woordenwisseling en gingen nooit over in ruzie, maar het was een gestage, doodernstige discussie die steeds weer in hetzelfde kringetje ronddraaide, en er waren ontegenzeggelijk twee zienswijzen.

Lucy's standpunt was dat het geld voor haar altijd zonder betekenis was geweest, dus waarom zou het voor hem dan meer betekenen dan een uitzonderlijke kans op tijd voor en onafhankelijkheid in zijn werk? Ze konden overal ter wereld wonen. Ze konden reizen, als ze daar zin in hadden, tot ze de juiste omgeving voor een druk en productief leven vonden. Was dat niet waar de meeste schrijvers van droomden?

En Michael gaf toe dat hij in de verleiding kwam – en godbewaarme, niet zo'n beetje ook – maar dit was zijn standpunt: hij was een burgerjongen en hij had altijd aangenomen dat hij het zelf tot iets zou brengen. Kon je nu werkelijk van hem verwachten dat hij die levenslange denkwijze van het ene moment op het andere zou laten varen? Als ze van haar geld leefden zou dat misschien het einde van zijn ambities worden, en het zou hem misschien beroven van de energie die hij nodig had om zelfs maar te werken; dat zou een onaanvaardbare prijs zijn.

Hij hoopte dat ze hem niet verkeerd zou begrijpen: het was natuurlijk prettig te weten dat ze al dat geld hād, al was het alleen maar omdat hun kinderen altijd de zekerheid van studiefondsen en dat soort dingen zouden hebben. Maar zou ze er intussen niet beter aan doen dat allemaal strikt tussen zichzelf en haar bankiers of bewindvoerders te houden, of wie het verdomme zijn mochten die op haar geld pasten?

Ze verzekerde hem er steeds weer van dat zijn houding 'bewonderenswaardig' was, maar hij wimpelde het compliment altijd weer af door te zeggen dat het iets anders was; het was gewoon koppigheid. Hij wilde gewoon de plannen uitvoeren die hij lang voor ze trouwden voor hen allebei had gemaakt.

Ze zouden naar New York gaan, waar hij het soort baan zou nemen dat andere beginnende schrijvers ook namen, bij een reclamebureau of uitgeverij – het soort werk dat iedereen op zijn ruggenmerg kon doen – en ze zouden als een gewoon jong stel van zijn salaris rondkomen, bij voorkeur in een doodgewoon, keurig appartement in de West Village. Nu hij van haar miljoenen dollars wist, was het enige werkelijke verschil dat zij tweeën iets geheim zouden moeten houden voor de andere gewone jonge mensen die ze gaandeweg zouden leren kennen.

'Vind je dit ook niet het verstandigste,' vroeg hij haar, 'of toch ten-

minste voorlopig? Begrijp je waar ik heen wil, Lucy?’

‘Nou ja,’ zei ze, ‘als je “voorlopig” zegt, dan denk ik wel... dan denk ik dus wel dat ik het met je eens ben. Want dan hebben we toch altijd nog het geld om op terug te vallen.’

‘Oké,’ gaf hij zich gewonnen, ‘maar wie zei er iets over terugvallen? Heb ik je ooit de indruk gegeven van een man die op iets terugvalt?’

En hij was meteen blij dat hij het zo gezegd had. Er waren, tijdens al dit gepraat, momenten geweest dat hij zich bijna had laten ontglippen dat het accepteren van haar geld hem in zijn ‘mannelijkheid’ zou aantasten, of zelfs dat het hem zou ‘castreren’, maar nu kon hij alle onaangename implicaties van zo’n zwakke en wanhopig laatste verdediging verder vergeten.

Hij liep nu weer heen en weer, vuisten in zijn zakken, en hij ging een tijdje bij de gevelramen staan en keek uit over Copley Square en de zonnige parade van doordeweekse ochtendwandelaars door Boylston Street, en naar de oneindige, diepblauwe lucht achter de gebouwen. Het was goed vliegweer.

‘Ik zou willen dat je even de tijd neemt om erover na te denken, dat is alles,’ zei Lucy ergens in de kamer achter hem. ‘Kun je niet tenminste de mogelijkheid openhouden?’

‘Nee,’ zei hij ten slotte, en hij keerde zich naar haar om. ‘Nee, het spijt me, schatje, maar we doen het op mijn manier.’